

РЕШЕНИЕ

№ 1052

гр. София, 16.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в публично заседание на 07.02.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **6035** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда чл.124, ал.1 от Закона за държавния служител (ЗДСл) във вр. с чл.145 – 178 от Административно - процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Б. М. П., ЕГН [ЕГН], със съдебен адрес [населено място], ул. „20-ти април“ № 19, чрез адв. С. Н., срещу Заповед № РД-15-725 от 09.06.2023 г. на министъра на здравеопазването, с която е прекратено служебното му правоотношение на основание чл.106, ал.1, т.2 ЗДСл – поради „съкращаване на длъжността”, считано от 09.06.2023 г.

В жалбата се излагат съображения за незаконосъобразност на оспорената заповед като издадена в нарушение на материалния закон, процесуалните правила и в несъответствие с целта на закона. Жалбоподателят счита, че липсва реално съкращаване на заеманата от него длъжност, тъй като са се запазили трудовите функции на длъжността „началник“ на отдел „Човешки ресурси“ (ЧР) в дирекция „Човешки ресурси“ в Министерство на здравеопазването (МЗ). Поддържа, че не е налице реално съкращаване на длъжността, тъй като функционалната характеристика на ръководения от него отдел не е променена съгласно чл.28 от Устройствения правилник (УП) на МЗ и закриването му е фиктивно. Не били променени функциите на ръководената от него структура. Към момента на прекратяване на правоотношението липсвали изготвени нови длъжностни характеристики и в дирекцията имало незаети щатни бройки, на които, предвид квалификацията, образованието и ранга му, можел да работи. Твърди, че към момента на връчване на

оспорената заповед заеманата длъжност не е премахната като нормативно определена позиция в длъжностното разписание и е запазена като система от функции, задачи и задължения. Не била намалена числеността на дирекция „ЧР“, а отдел „ЧР“ в нея имал самостоятелни функции, които не можело да бъдат премахнати. Счита, че е накърнен принципът на стабилитет на служебното правоотношение и целта на закона – след съкращението на работа да останат служителите с по-висока квалификация и професионални умения. Твърди, че в нарушение на чл.21 от Закона за защита от дискриминация на работа са останали служители с по-ниска квалификация. Претендира съда да постанови решение, с което да отмени оспорената заповед, като се присъдят направените по делото разноски.

Ответникът министър на здравеопазването оспорва жалбата чрез юрк. Ц.. Излага подробни съображения в писмени бележки от 13.02.2024 г. Претендира разноски.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – СОФИЯ град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

Не е спорно по делото, че със Заповед № РД-15-766 от 30.09.2022 г. на министъра на здравеопазването жалбоподателят е назначен като държавен служител на длъжност „началник“ на отдел „ЧР“ в дирекция „ЧР“ на МЗ, считано от 03.10.2022 г.

С докладна записка изх.№ 75-00-59 от 09.06.2023 г. на главния секретар на МЗ е предложено изменение на структурата на дирекция ЧР в МЗ с аргумент за създаване на по-добра организация за изпълнение на функциите по чл.28 от УПМЗ. Част от предложението е трансформация на длъжността „началник“ отдел ЧР в длъжност „главен специалист“.

Предложенията са възприети и със Заповед № РД-15-724 от 09.06.2023 г. на министъра на здравеопазването е утвърдено ново длъжностно разписание на МЗ, считано от 09.06.2023 г., в което са закрити отдели „Център за споделени услуги“ и „ЧР“ в дирекция „ЧР“ и са трансформирани отделни длъжности в тях. Конкретно, в отдел „ЧР“ длъжността „началник“ отдел ЧР, заемана по служебно правоотношение, е трансформирана в длъжност „главен специалист“, заемана по трудово правоотношение.

На жалбоподателя П. са връчени едновременно, на 16.06.2023 г., предизвестие за прекратяване на правоотношението на основание чл.106, ал.1, т.2 от ЗДСл и заповед на същото основание.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Видно от ръкописното отбелязване в заповедта, същата е съобщена на служителя на 16.06.2023 г. Жалбата, по която е образувано настоящето съдебно производство, е подадена на 22.06.2023 г. – в срока по чл.149, ал.1 АПК, от легитимирано лице съгласно чл.147 АПК и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт съгласно чл.124, ал.1 ЗДСЛ, поради което е процесуално допустима.

При служебната проверка по чл.168, ал.1 вр. чл.146 АПК съдът констатира, че оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган съобразно основанието по чл.146, т.1 ЗДСЛ – органа по назначаване.

По силата на чл.108, ал.1 ЗДСЛ служебното правоотношение се прекратява от органа по назначаването с административен акт, който се издава в писмена форма и трябва да съдържа правното основание за прекратяване, дължимите обезщетения и придобития

ранг на държавна служба. Оспорената заповед отговаря на изискуемото законово съдържание, вкл. с отбелязване на правното и фактическо основание за издаването ѝ. По делото липсват данни за допуснати в хода на административното производство съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са ограничили правото на защита на засегнатото лице или ако не бяха допуснати органът по назначаването би постановил акт в противен смисъл. По-късното връчване на акта, поради което служителят не успял да се регистрира в Бюрото по труда, е неотнормимо към законосъобразността на прекратяването. Оставането на работа на служители с по-ниска квалификация също не обосновава на самостоятелно основание незаконосъобразност на заповедта, тъй като преценката за това касае конкретна съкратена длъжност. Спорът между страните е изцяло материално-правен относно наличието на реално съкращаване на длъжността „началник“ на отдел „ЧР“ в дирекция „ЧР“ на МЗ, считано от 09.06.2023 г.

Според легалното определение на чл.2, ал.1 от Наредбата за прилагане на Класификатора на длъжностите в администрацията - длъжност в администрацията е нормативно определена позиция, която се заема по служебно или по трудово правоотношение, въз основа на определени изисквания и критерии, свързана е с конкретен вид дейност на лицето, което я заема, и се изразява в система от функции, задължения и изисквания, утвърдени с длъжностна характеристика. Изложеното установява основните белези на понятието: нормативно определена позиция, изразяваща се в система от функции, задачи и задължения, утвърдени с длъжностна характеристика. За да се приеме, че една длъжност е реално съкратена по смисъла на чл. 10б, ал. 1, т. 2 от ЗДСл, трябва да бъде установено, че тази длъжност вече: 1. не фигурира като наименование /нормативно определена позиция/ в щатното разписание на съответната администрация и 2. като съвкупност от определени функции, задачи и задължения, утвърдени с длъжностна характеристика. Двете предпоставки следва да съществуват кумулативно. Доказателствената тежест за установяване на тези обстоятелства е на ответника като орган по назначаването, т.е. органът по назначаването носи доказателствената тежест за обстоятелството, че е извършено реално, а не фиктивно съкращаване на процесната длъжност.

При изменение на щатното разписание административният орган действа в рамките на оперативната си самостоятелност, която му дава правомощие да премахва отделни длъжности, да създава нови или да прави промени в числеността на щатните бройки с цел да подобри изпълнението на отделни функции на ведомството – в този смисъл е решение № 17 от 04.01.2022 г. по адм. д. № 7969/2021 г., V отд. на ВАС.

Реорганизацията и вътрешното реструктуриране в отдели и дирекции е в рамките на оперативната самостоятелност на органа по назначаването и съответно не подлежи на контрол за законосъобразност. Упражняването на правомощията обаче следва да е добросъвестно и разумно, подчинено на легитимни цели, каквито са постигане на ефективно и ефикасно функциониране на администрацията посредством оптимизиране на дейността ѝ – Решение № 12735 от 18.12.2023 г. по адм. д. № 5644/2023 г., V отд. на ВАС.

Според Решение № 1371 от 07.02.2024 г. по адм. д. № 9168/2023 г., II отд. на ВАС: Реорганизацията и вътрешното реструктуриране в отдели и дирекции е в рамките на оперативната самостоятелност на органа по назначаването и съответно не подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, но правото на органа по назначаване на оперативна самостоятелност не е абсолютно и самоцелно. Органът по назначаването е

задължен да упражнява правомощията си добросъвестно и разумно, подчинено на легитимни цели, каквито са постигане на ефективно и ефикасно функциониране на администрацията, посредством оптимизиране на дейността ѝ. Трансформацията на длъжностите описана по-горе, извършена от органа по назначаване, макар сторена в рамките на неговата оперативната самостоятелност, не цели обезпечаване на работата и по-добрата функционалност при организация и изпълнение на заложените дейности в процесната дирекция, а освобождаване на служител от заеманата от него длъжност. Съкращаване на щата означава премахване на съответна щатна длъжност с оглед на оптимизиране на работата на административната единица. Недопустимо е да се прилага чл. 10б, ал. 1, т. 2 от ЗДСл при запазване, респективно увеличаване на броя на щатните длъжности от посочения вид, за да се устроят други служители, заемащи преди реорганизацията други длъжности. Освен това, след като реорганизацията е в оперативната самостоятелност на административния орган, в съответствие с чл. 6 от АПК той следва да съобрази кои длъжности да трансформира и кои да съкрати, като изложи съответни мотиви, което не е сторено – в този смисъл е Решение № 8121 от 26.06.2017 г. по адм. д. № 5726/2016 г., V отд. на ВАС.

Анализът на относимата съдебна практика навежда на извод за релевантност на проверката за съответствие на упражнените от органа дискреционни правомощия с принципа за съразмерност по чл.6 от АПК, респ. изследване дали тези правомощия са упражнени за постигане на целите по оптимизиране на дейността на администрацията или са насочени към освобождаване на конкретен служител, а не към съкращаване на съответна длъжност с цел оптимизиране на дейността на администрацията.

По делото не е спорно, че към датата на процесното съкращаване няма изменение в УПМЗ. Дирекция ЧР е част от общата администрация на министерството, която осъществява функциите по чл.28, ал.1-3 от УП (преди измененията от Д.в. бр.85/20.10.2023 г.).

Според представено от ответника длъжностно разписание в сила от 05.06.2023 г. дирекция ЧР се състои от 15 щатни бройки, от които 7 бройки в отдел ЧР – 1 за началник отдел, 2 за главен юрисконсулт и 3 за главен експерт. Съотв. в отдел „Център за споделени услуги“ на дирекция ЧР – 7 щатни бройки, от които 1 за началник отдел и 6 за главен експерт. Установява се от поименно разписание на длъжностите, в сила от 05.06.2023 г., че в дирекция ЧР няма вакантни длъжности. Сравнението с новото длъжностно разписание на МЗ, в сила от 09.06.2023 г., показва, че в дирекция ЧР отново има 15 щатни бройки, но няма отдели, респ. длъжности началник отдел на двата закрити отдела. Запазените 15 щатни бройки са разпределени, както следва: 1 за директор на дирекция, 3 за главен юрисконсулт, 10 за главен експерт и 1 за главен специалист по трудово правоотношение. Не е променена общата численост на персонала на МЗ от 302 щатни бройки (чл.19, ал.2 от УПМЗ).

Сравнението с поименното длъжностно разписание, в сила от 09.06.2023 г., показва, че считано от тази дата вакантни са двете длъжности, в които са трансформирани длъжностите началник отдели, а именно главен юрисконсулт (от началник отдел „Център за споделени услуги“ и главен специалист по трудово правоотношение (от началник отдел ЧР). Всички служители от дирекция са запазили длъжностите си преди и след 09.06.2023 г., с изключение на началниците на двата закрити отдела. Сравнението между длъжностните разписания преди и след 09.06.2023 г. установява, че единствената промяна касае трансформацията на двете съкратени длъжности за началник отдел в дирекция ЧР.

Съгласно чл.14, ал.1-2 от Наредбата за прилагане на Класификатора на длъжностите в администрацията (НПКДА) промени в длъжностното разписание се предлагат само с писмен мотивиран доклад. Длъжностите могат да се трансформират в други длъжности чрез изменение на длъжностното разписание, при обоснована необходимост, свързана с наличието на едно или повече от следните условия:

1. адекватно изпълнение на функциите на административната структура или звено;
2. по-добро изпълнение на целите на административната структура или звено;
3. промяна в организацията и/или в обема на работа.

Процесната трансформация е предложена с докладна записка изх.№ 75-00-59 от 09.06.2023 г. на главния секретар на МЗ с мотив за създаване на по-добра организация за изпълнение на функциите по чл.28 от УПМЗ. Според документа, дирекция ЧР е структурирана в два отдела, което значително затруднявало организацията на дирекцията при планиране, координиране и изпълнение на функциите ѝ по чл.28 от УПМЗ.

Установява се от Заповед № РД-15-724 от 09.06.2023 г. на министъра на здравеопазването, че с нея са закрити двата отдела в дирекция ЧР, което логично е свързано с липсата на необходимост от съществуване на длъжностите началник на отдел. Посочи се, че трансформацията на длъжности не е самоцелна, а следва да се извършва при обоснована необходимост (чл.14, ал.2 от НПКДА). В случая, органът е навел основанието по чл.14, ал.2, т.2 от Наредбата - по-добро изпълнение на целите на административната структура или звено. Визираното нормативно изискване безспорно е по приложение на принципа за съразмерност по чл.6 от АПК.

Според Решение № 1027 от 30.01.2024 г. по адм. д. № 4435/2023 г., V отд. на ВАС: Липсата на компетентност за съда да контролира по същество преценката на административния орган, извършена на основание чл. 106, ал. 1, т. 2 ЗДСл, не изключва по принцип възможността за осъществяване на контрол върху законосъобразното упражняване на правомощията на органа, предоставени в условията на оперативна самостоятелност - арг. в чл. 169 от АПК. Проверката за законосъобразност на административния акт (в това число издадения по целесъобразност), освен преценка дали органът не е нарушил съответните законови правила, включва задължително и отговор на въпроса дали органът не е упражнил превратно предоставените му по закон правомощия, в резултат на което взетото от него решение да противоречи на целта на закона. Изложеното изисква наличие на доказателства, че съкращаването, извършено чрез премахване на щатна бройка за длъжност в променен отдел, е насочено към оптимизиране на работата на съответната администрация и има за цел служебните дейности, функции и задължения да се изпълняват от по-малък брой служители, каквито твърдения са наведени в касационната жалба (че началниците на отдели са намалени от седем на шест и служебното правоотношение със служител И. не е прекратено самоцелно, а в следствие на извършена структурна промяна).

Съдът кредитира приета по делото съдебна експертиза от 30.11.2023 г., според която при съпоставка между задълженията и отговорностите на заеманата от жалбоподателя длъжност с длъжностите в дирекция ЧР след 09.06.2023 г. не се установяват съвпадения. Това е така, тъй като длъжността на жалбоподателя е била ръководна и контролна по отношение на отдел ЧР, който отдел след промените от 09.06.2023 г. е закрит.

Сравнението между длъжностната характеристика на жалбоподателя (л.64-68

от делото) и тези на длъжностите в дирекция ЧР след 09.06.2023 г., представени от ответника с молба от 17.07.2023 г. не разкрива съвпадения в основните цели, области на дейност и преките задължения. Видно е от длъжностната характеристика на началник отдел ЧР, че длъжността е ръководна за отдела и организационна по отношение на неговата дейност, съответна на ръководно ниво 5Б по т.63 от Класификатора на длъжностите в администрацията (КДА). Има частично съвпадение с малка част от преките задължения за длъжността директор на дирекция ЧР по дл.характеристика от 30.06.2023 г., свързани с осъществяване на някои ръководни функции (напр. по т.5.1, 5.2, 5.8, т.5.12 и 5.22 на л.86-87), но те са специфични за двете ръководни длъжности (директор на дирекция и началник на отдел) и не обосновават пълно преминаване на функции и задължения от едната в другата длъжност след 09.06.2023 г. Няма съвпадения в основните цели, области на дейност и преките задължения между заеманата от жалбоподателя длъжност и длъжностните характеристики за главен юрисконсулт след 30.06.2023 г. (когато са утвърдени и връчени – л.91-98).

Най-значителни са съвпаденията по длъжностна характеристика на жалбоподателя и тези за главен експерт, утвърдени и връчени на 30.06.2023 г., свързани със: създаване, водене и съхранение на служебни и трудови досиета; разработване, актуализиране и утвърждаване на длъжностни характеристики; провеждане на конкурси за държавни служители и на конкурентен подбор; провеждане на обучения; разработване на политики за оптимизиране на организационната структура на МЗ; координиране и подпомагане на дейността по оценяване на държавните служители (л.100), но те в никакъв случай не са в степен да обосноват *пълно преминаване на характерната за ръководната длъжност система от функции и задължения* в експертната такава на експертно ниво 2 по т.146 от КДА.

Установява се от длъжностните характеристики за длъжностите „главен юрисконсулт“ и „главен експерт“, утвърдени на 30.06.2023 г., че те нямат отговорности, свързани с управление на персонала, каквито безспорно са отговорностите на ръководната длъжност началник отдел. Изложеното допълнително потвърждава извода за липса на цялостно преминаване на системата от функции и задължения, характерни за длъжността на заеманата от жалбоподателя длъжност към някоя от съществуващите към 09.06.2023 г. длъжност в дирекция ЧР на МЗ.

Същевременно, към 09.06.2023 г. съгласно чл.28, ал.1, т.15, ал.2 и ал.3 от УПМЗ дирекция ЧР изпълнява функции на звено по осъществяване на споделени услуги в системата на здравеопазването. Изрично е уредено, че тези функции се осъществяват при спазване на принципа за самостоятелност по чл.10, ал.1 от АПК. Едва с последващи изменения на УПМЗ, Д.в. бр.85/20.10.2023 г., са отменени чл.28, ал.1, т.15, ал.2 и ал.3 от УПМЗ, респ. е отпаднало нормативното основание за уреждане на функции по осъществяване на споделени услуги в системата на здравеопазването. Съответствието на административния акт с материалния закон обаче се преценява към момента на издаването му (чл.142, ал.1 от АПК), поради което съдът намира за принципно правилни доводите на жалбоподателя, че към датата на процесното съкращаване *не е имало изменение на УПМЗ*.

Действително, подобно изменение не е задължително с оглед

законосъобразността на извършеното съкращаване на длъжности, но е релевантно при изследване наличието на запазена система от функции, задачи и задължения, характерни за длъжността, респ. за преценката дали процесната трансформация не цели единствено съкращаване на конкретни служители, а не на конкретни длъжности като система от функции, задачи и задължения. Логични са доводите на жалбоподателя, че след като звеното по осъществяване на споделени услуги е уредено като самостоятелно в рамките на дирекция ЧР (чл.28, ал.3 от УПМЗ), то двете характерни за цялата дирекция функции, за които са уредени и съществуват два отдела – управление на човешките ресурси и функции по споделени услуги, следва да съществуват самостоятелно и отделно, т.е. в рамките на двата съществуващи отдела. Няма убедителна обосновка в докладна записка изх.№ 75-00-59 от 09.06.2023 г. на главния секретар на МЗ по какъв начин закриването на отделите в дирекция ЧР на МЗ ще доведе до създаване на по-добра организация за изпълнение на функции нейните при действащата към 09.06.2023 г. редакция на чл.28, ал.3 от УПМЗ, която налага самостоятелност на тези функции.

Съдът приема, че закриването на отделите в дирекция ЧР, респ. съкращаването на длъжностите началник на отдел, считано от 09.06.2023 г., не съответства на основанието по чл.106, ал.1, т.2 от ЗДСл. Посочи се, че от подзаконовата нормативна уредба на чл.28, ал.1-3 от УПМЗ към 09.06.2023 г. не следва подобно заличаване на самостоятелните функции на двата отдела в дирекция ЧР. Последвалото изменение на УПМЗ, съответно намаляване на щатните бройки в дирекция ЧР, в сила от м.октомври 2023 г. е изцяло ирелевантно съгласно чл.142, ал.1 от АПК. Към датата на процесната трансформация от 09.06.2023 г. липсват утвърдени длъжностни характеристики на длъжностите в дирекция ЧР, а според поясненията на вещото лице Н. в о.с.з. на 07.02.2024 г. няма съществена разлика с предишните длъжностни характеристики. Последното обстоятелство, както и преназначаването на *всички служители* от дирекция ЧР след 09.06.2023 г. на идентични на заеманите преди това длъжности, според решаващия състав на съда, е указание, че с „трансформацията“ от 09.06.2023 г. се цели съкращаване на конкретни служители, а не на конкретни длъжности с цел оптимизиране на дейността на администрацията. Посочи се, че към тази дата е в сила редакция на УПМЗ, според която дирекция ЧР осъществява самостоятелни функции по осъществяване на споделени услуги, на което съответства наличието на два отделни и самостоятелни отдела в дирекцията. При действащата към 09.06.2023 г. подзаконова нормативна уредба закриването на двата отдела на 09.06.2023 г. е в нейно пряко противоречие. Нещо повече, установява се от заключението на счетоводната експертиза, че длъжността „главен специалист“, в която е „трансформирана“ длъжността на жалбоподателя на 09.06.2023 г. *не съществува към 05.10.2023 г.* Последното обстоятелство е косвено указание, че „трансформацията“ от 09.06.2023 г. не е насочена към оптимизиране на функционирането на администрацията на дирекция ЧР в МЗ, а към съкращаване на конкретни служители в нея, което не съответства на основанието по чл.106, ал.1, т.2 от ЗДСл. Също косвено указание, че „новосъздадените“ длъжности не спомагат за по-доброто

функциониране на администрацията е, че същите са вакантни след 09.06.2023 г., а след 05.10.2023 г. едната от тях изцяло е премахната.

Принципно верни са доводите на ответника за ирелевантност на твърденията на жалбоподателя, че на работа са останали служители с по-ниска квалификация, тъй като е относимо изследване на нормативната позиция в длъжностното разписание и системата от задачи, функции и задължения на конкретна длъжност. Но в случая, ответникът не ангажира убедителни доказателства, които да навеждат на категоричен и несъмнен извод, че „трансформацията“ на ръководните длъжности, считано от 09.06.2023 г. в дирекция ЧР на МЗ е предприета в съответствие с нормативното изискване по чл.14, ал.2, т.2 от НПКДА – за по-добро изпълнение на целите на административната структура или звено. Изложените в тази насока мотиви в докладна записка изх.№ 75-00-59 от 09.06.2023 г. на главния секретар на МЗ са изцяло бланкетни и не се установяват от доказателства по делото. Съдът намира, че случая е идентичен с цитирания в Решение № 8121 от 26.06.2017 г. по адм. д. № 5726/2016 г., V отд. на ВАС.

По изложените съображения съдът намира, че оспорената заповед е незаконосъобразна на основанията по чл.146, т.4 и т.5 от АПК, поради което и съгласно чл.172, ал.2 от АПК е длъжима нейната отмяна.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 АПК на жалбоподателя следва да се присъдят сторените разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 800 лв. и възнаграждение за вещо лице в размер на 300 лв. Към момента на сключване на договора от 22.06.2023 г. за правна защита и съдействие с адв.Н., който служи за разписка за реално плащане в брой на сумата от 800 лв., размерът на минималната работна заплата е 780 лв. съгласно чл.7, ал.1, т.1 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, възнаграждението за други неоченьяеми иски е 1000 лв. (чл.7, ал.1, т.4 от наредбата), а минималното възнаграждение по дела по ЗМВР е 750 лв. (чл.8, ал.2, т.3 от наредбата). По силата на чл.7, ал.9 от наредбата при защита по дело с повече от две съдебни заседания за всяко следващо заседание се заплаща допълнително по 250 лв., а процесното производство протече при 3 открити съдебни заседания. По изложените съображения съдът приема, че договореният и заплатен размер от 800 лв. е близък до минималния и напълно съответства на фактическата и правна сложност на спора, поради което възражението на ответника по чл.78, ал.5 от ГПК за неговата прекомерност е неоснователно.

Водим от горното АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ град, I-во отделение, 69-и състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на Б. М. П., ЕГН [ЕГН], със съдебен адрес [населено място], ул. „20-ти април“ № 19, чрез адв. С. Н., Заповед № РД-15-725 от 09.06.2023 г. на министъра на здравеопазването, с която е прекратено служебното му правоотношение на основание чл.106, ал.1, т.2 ЗДСл – поради „съкращаване на длъжността“, считано от 09.06.2023 г.

ОСЪЖДА Министерство на здравеопазването, [населено място], пл. „Света неделя“ № 5, да заплати на Б. М. П., ЕГН [ЕГН], от [населено място],[жк], [улица], на основание чл.143, ал.1 АПК сторените в производството разноси в размер на 1100 лв.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

СЪДИЯ: